कथमेतद्गम्यतामिति। कौलिक आह। सुभगे सत्यमभिहितं भवत्या। परं किंतु राधा नाम मे भार्या नन्दकुलप्रसूता पूर्वमासीत्। सा त्वम वतीर्णा। तेनाहमत्रायात इत्याह। सा प्राह। भगवन् यद्येवं ततो मे तातं प्रार्थय। येन सो ऽप्यविकल्पं मां तुभ्यं प्रयच्छति। कौलिक आह। सुभगे नाहं दर्शनपथं मानुषाणां गच्छामि। किं पुनरालाप ५ करणं। तद्गान्धर्वविवाहेनात्मानं प्रयच्छ। नो चेच्छापं दत्वा सान्वयं ते पितरं भस्मसात् करिष्यामि। एवमभिधाय गरुडादवतीर्य सव्ये पाणौ गृहीत्वा तां सभयां सलज्जां वेपमानां शय्यामानयत्। ततश्च रात्रिशेषं यावत् तां वात्स्यायनोक्तविधिना निषेव्य प्रत्यूषे स्वगृहम लक्षितो जगाम। एवं तस्य तां नित्यं सेवमानस्य कालो याति। अथ १० कदाचित् कञ्चुकिनस्तस्या अधरोष्ठप्रबालखण्डनं दृष्ट्वा मिथः प्रोचुः। अहो पश्यत। अस्या राजकन्यकायाः पुरुषोपभुक्ताया इव शरीरावयवा विभाव्यन्ते। तत् कथं सुरक्षिते ऽप्यस्मिन् गृह एवंविधो व्यवहारः। तद्राज्ञे निवेदयामः। एवं निश्चित्य सर्वे राजानं समेत्य प्रोचुः। देव वयं न विद्मः। परं सुरक्षिते ऽप्यस्मिन् कन्यान्तःपुरे कश्चित् प्रविशति। १५ तद्देवः प्रमाणं। तच्छ्रुत्वा राजा समाकुलेन मनसा व्यचिन्तयत्।

पुत्रीति जाता महतीह चिन्ता कस्मै प्रदेयेति महान् वितर्कः।
दत्ता सुखं प्राप्स्यति वा न वेति कन्यापितृत्वं खलु नाम कष्टं ॥२२६॥
नद्यश्च नार्यश्च सदृक्प्रभावास्तुल्यानि कूलानि कुलानि तासां।
तोयैश्च दोषैश्च निपातयन्ति नद्यो हि कूलानि कुलानि नार्यः ॥२२७॥ २०

तथा च।

जननी मनो हरति जातवती परिवर्धते सह शुचा सुहृदां।
परसत्कृतापि कुरुते मलिनं दुरतिक्रमा दुहितरो विपदः ॥२२८॥

एवं बहुविधं विचिन्त्य देवीं रहस्थां प्रोवाच। देवि विज्ञायतां यदेते कञ्चुकिनो वदन्ति। तस्य कृतान्तः कुपितो येनैष द्रोहः कृतः। देव्य २५